

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Marie Turkové v právní věci **žalobkyně: I. B.**, zastoupena JUDr. Alenou Lasotovou, advokátkou, se sídlem Přívozká 10, Ostrava – Moravská Ostrava, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 24 Az 1652/2003 – 20 ze dne 5. 3. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně, advokátce JUDr. Aleně Lasotové, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 1075 Kč. Odměna bude poukázána ustanovené zástupkyni do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 24 Az 1652/2003 – 20 ze dne 5. 3. 2004, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 2749/VL - 10 - 16 - 2003 ze dne 20. 6. 2003. Tímto rozhodnutím žalovaného byla stěžovatelčina žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně bezdůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatelka v kasační stížnosti formálně namítá kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a tvrdí, že krajský soud, který ve věci rozhodoval, posoudil věc v rozporu s platným právním řádem, konkrétně v rozporu se zákonem o azylu. Stěžovatelka proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Kromě toho stěžovatelka navrhuje, aby jí podané kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ponechal kasační stížnost bez vyjádření.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelčiným bezprostředním důvodem k podání žádosti o udělení azylu byla skutečnost, že dlužila svým věřitelům polovinu půjčky, a tedy v České republice hodlala zbylou částku vydělat. V zemi stěžovatelčina původu je velmi špatně placená práce. Stěžovatelka tedy pracovala v České republice, při práci ji však přistihli a stěžovatelce bylo uděleno správní vyhoštění. Žalovaný ve správním řízení dospěl k závěru, že stěžovatelčina žádost je zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť jedinými důvody její žádosti byla ekonomická situace, a nepříznivé důsledky uděleného správního vyhoštění. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že proti rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka žalobu, v níž namítala porušení některých ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (správního řádu), a dále tvrdila, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, a to minimálně pro konstataci existence překážky vycestování podle § 91 téhož zákona. Krajský soud však její žalobu zamítl, neboť se ztotožnil se závěrem žalovaného, že skutečnosti, které stěžovatelka v průběhu správního řízení uváděla, nenasvědčují tomu, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů podávaných z § 12 zákona o azylu. Proto dle krajského soudu rozhodl žalovaný správně, když stěžovatelčinu žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu zamítl. Krajský soud zároveň neshledal porušení stěžovatelkou uváděných ustanovení správního řádu. Rozsudek krajského soudu byl stěžovatelce doručen dne 22. 3. 2004 a ta jej napadla dne 1. 4. 2004 kasační stížností.

Stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek krajského soudu vzešel (§ 102 s. ř. s.), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Pokud jde o důvody, pro které je kasační stížnost podávána, pak stěžovatelka sice výslovně formálně odkazuje na důvody podle § 103 odstavce 1 písmen a) až d) s. ř. s., obsah kasační stížnosti však takovému formálnímu odkazu neodpovídá. Má-li Nejvyšší správní soud důsledně posuzovat kasační stížnost podle jejího obsahu, pak jediné, co stěžovatelka v kasační stížnosti věcně namítá, je nesprávná aplikace zákona o azylu, neboť tvrdí, že „krajský soud ... posoudil uvedenou kauzu v rozporu s platným právním řádem ...“, přitom jediným předpisem, který byl krajským soudem s ohledem na vymezení žalobních bodů, které determinovaly rozsah jím realizovaného soudního přezkumu, věcně aplikován, byl právě zákon o azylu. Přistupuje-li tedy Nejvyšší správní soud až na samu hranici příznivosti posouzení obsahu kasační stížnosti pro stěžovatelku, pak dovozuje, že stěžovatelka mířila na zákonnost napadeného rozsudku, přitom nezákonnost dovozovala z nesprávné aplikace zákona o azylu. Z tohoto důvodu tedy Nejvyšší správní soud, vědom si velkorysosti svého závěru, považuje kasační stížnost za přípustnou.

Nejvyšší správní soud tedy napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v mezích uplatněného kasačního důvodu, který z obsahu kasační stížnosti dovodil (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Poukazovala-li stěžovatelka na svůj dluh vůči věřitelům v zemi svého původu a omezila-li důvody své žádosti toliko na snahu vydělat si v České republice peníze, z nichž by svůj dluh uhradila, přitom při pohovoru konaném dne 14. 6. 2003 výslovně do protokolu uvedla, že nechce v České republice zůstat, chce jen vydělat peníze a jet domů (odpověď na otázku žalovaného č. 11), pak je zřetelné, že neuvedla nic, co by nasvědčovalo, že by v zemi svého původu mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Pronásledováním je totiž ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu třeba rozumět ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady v zemi stěžovatelova původu nebo pokud tato země není schopna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Ze žádného z tvrzení stěžovatelky, jimiž odůvodňovala v průběhu správního řízení svoji žádost o udělení azylu, nelze dovozovat existenci prvku represe ze strany státu, a to ani nepřímé. Stěžovatelčina tvrzení z pohledu aplikace § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu potřebu dalšího dokazování ze strany žalovaného nevyvolala, neboť aplikace toho ustanovení je důvodná tehdy, pokud žadatel neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, přitom splnění těchto podmínek bylo v případě stěžovatelky zřejmé. Žalovaný tedy aplikoval § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu důvodně a krajský soud nepochybil, pokud takovému závěru žalovaného přisvědčil. Je nepochybné, že azylové zákonodárství neslouží jako prostředek, s jehož využitím lze v cizí zemi toliko získat peněžní prostředky na úhradu dluhu vůči soukromým osobám. Z tohoto důvodu tedy stěžovatelčinu tvrzení obsaženému v kasační stížnosti ohledně posouzení věci krajským soudem v rozporu s právním řádem nelze ani zčásti přisvědčit.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že stěžovatelčina námitka důvodnou není. Ze shora uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Stěžovatelce byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupcem advokátka. Podle § 35 odst. 7 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přiznal advokátce JUDr. Aleně Lasotové odměnu ve výši 1075 Kč (jeden úkon právní služby spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení ve výši 1000 Kč a jeden režijní paušál ve výši 75 Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu - § 11 odst. 1 písm. b/ a § 12 odst. 3 advokátního tarifu).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu